

Què volen, aquesta gent?

RAMON MONTON

Ja els tornem a tenir aquí; no sembla pas que siguin gaires, però fan molt soroll i ens odien amb una implacabilitat digna d'una causa més noble: són els furiosos i indignats «intel·lectuals» espanyolistes que ens han acompanyat des del manifest dels 2.300 de Jiménez Losantos de l'any 1981, tan lligat ideològicament al cop d'estat de Tejero que no fracassà pas, com ens han dit, sinó que es traduí en iniciatives legislatives com la LOAPA¹, l'espanyolisme «il·lustrat» i jacobí del PSOE² i l'agreuiment «democràtic» de l'espoliació econòmica que pateix el nostre país des de l'11 de setembre de 1714. Sembla que cada cop estan més enfadats i es radicalitzen a còpia d'organitzar tertúlies i fòrums anticatalans i, amb la seva utilització perversa de la llibertat d'expressió, ens col·loquen davant les contradiccions i les febleses de la democràcia: fins on hem de ser tolerants amb els intolerants i on hem de situar la frontera que separa la llibertat d'expressió del terrorisme verbal i l'apologia del genocidi? Prèviament, penso que cal definir, de la manera més clara possible, dos paràmetres fonamentals:

1) Les víctimes no són pas ells i els qui afirmen, cínicament, representar, sinó que la víctima, des de fa segles, és Catalunya i els catalans.

2) Per a analitzar objectivament les activitats i declaracions aberrants d'aquests «intel·lectuals», hauríem d'utilitzar, com sap molt bé el psicòleg Quim Gibert³, no pas els mètodes d'estudi de la psicologia social o la socio-

lingüística, sinó les eines metodològiques de la psicopatologia, perquè, si no, ens resultarà impossible d'entendre que un dramaturg perseguit antany per l'exèrcit espanyol⁴ en reclami ara la intervenció contra les nostres legítimes aspiracions nacionals.

El dia 27 de juny vaig rebre per correu electrònic un article publicat dins *El Mundo* per un tal Lázaro Covadlo («escritor argentino residente en Sitges, España», diu la seva pàgina web), força il·lustratiu de la rudimentària però tenaç tàctica que ja utilitzava el franquisme en la seva propaganda destinada a Catalunya: després d'unes sospitoses proclames d'amor a la nostra terra, solia introduir, d'una manera melliflua (versió «moderna»: sigueu espanyols, perquè us convé, José Piqué), els missatges verinosament espanyolitzadors que pretenia inculcar a la població de la colònia. Es tracta de la coneguda pràctica colonial del «bastó i la pastanaga». La pastanaga l'oferien i l'ofereixen els propagandistes de l'assimilació a l'Estat que ens vol fagocitar; el bastó, o l'estaca de la cançó, em sembla superflu que us recordi en què consisteix. En aquest cas, l'articulista utilitza la seva presumpta admiració «cosmopolita» per Mercè Rodoreda⁵ per a col·locar al mateix nivell «ridícul» i digne de quedar circumscrit a l'àmbit del folklore⁶ el nacionalisme espanyol franquista, l'únic que reconeixen aquests falsaris⁷, i el nacionalisme català en general, emprant la trampa retòrica de no considerar nacionalisme el funcionament

normal i les «inèrcies» (constitució, lleis, reglaments, jutges, funcionaris, policies, Instituto Cervantes i altres minúcies) d'un Estat constituït. Covadlo proclama en el seu gens original escrit que «ser nacionalista español es de risa», però que el nacionalisme català és tan *cutre* com l'espanyol. Aquest argumentari hipòcrita, fallaç i sense cap contacte amb la realitat, que tant invoquen els espanyolistes disfressats, ja l'utilitzà fa anys l'horrorós Félix de Azúa⁸. El cert és que el nacionalisme espanyol fa riure tant que una colla d'«intel·lectuals», des dels inicis d'aquesta pseudo-democràcia, no fan res més que practicar-lo i rabejar-s'hi d'una manera cada cop més desacomplexada. Més endavant, a part de citar el Tao-te-king i de fer un estrany paral·lisme amb la llei de la gravetat, per intentar demostrar fins a quin punt el nacionalisme (català) és ridícul⁹, Covadlo afirma, en un to ja més amenaçador, que «el matonismo nacionalista e identitario» li ha «tocado las narices» i que s'entén que hi hagi una reacció de «las sanas defensas de la sociedad más cuerda y racional» (aquests serien els «intel·lectuals» del manifest espanyolista).

Des d'un nivell raonable de salut mental es fa difícil saber de què parlen, aquesta gent: potser d'ells mateixos i de l'entramat mediàtic més o menys feixista que els dóna suport? Si la defensa de la nostra identitat els ha tocat els nassos, deu ser que tenen alguna cosa contra la nostra existència i el nostre

¹ Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico.

² Em refereixo a aquest tipus de política centralista d'origen francès que justifica els genocidis culturals planificats amb criteris tècnics i de freda i racional eficàcia.

³ Remarcable estudis del fenomen de l'autoodi i de les tècniques de rentatge de cervell pròpies de la guerra psicològica i col·laborador habitual d'aquesta revista.

⁴ Per l'obra *La torna*, dels Joglars, que provocà aleshores una campanya a favor de la llibertat d'expressió de la qual moltes persones de bona fe que es van manifestar a favor de Boadella ara, indignats, se n'avergonyeixen.

⁵ No sé si l'admiraria tant si sabés que, en tornar de l'exili, la nostra escriptora més universal va declarar que no reconeixia la seva ciutat, perquè, abans de la guerra, «Barcelona era catalana».

⁶ Declaracions d'un tal Enrique Lynch, professor d'estètica a la Facultat de Filosofia de la UB, perbocades probablement durant l'aquelarre espanyolista del 21 de juny del 2005 al CCCB.

⁷ Com si no fos nacionalista el PSOE, que restablí l'espantós terme franquista *nación* per a referir-se a l'Estat espanyol i instituí com a diada «nacional» espanyola el Dia de la Raza de Franco.

⁸ Vegeu *El País*, la quinta columna. L'anticatalanisme d'esquerres, de Josep Palou, Eds. Documenta Balear, 1999, p. 81. També és bàsic per a tenir una visió global dels antecedents i la fauna que puflula en aquests grupuscles d'«intel·lectuals» el llibre *La guerra de la llengua*, d'Eduard Voltas, Empúries, 1996.

⁹ Diu Covadlo: «Toda vez que se intenta forzar un objetivo se obtiene el efecto contrario». Ni tan sols s'adona que la seva profecia s'aplica a la perfecció a la particular croada dels seus «intel·lectuals».

dret a continuar existint. Excitat per aquest esperit «no-nacionalista», Albert Boadella reclamava dins les pàgines de l'ABC que l'Estat espanyol tregui els tancs al carrer perquè els nacionalistes bascos i catalans n'aprenuem d'una vegada. L'aire de «xuleria» i prepotència d'aquests «no-nacionalistes» només s'explica amb la confiança que dona tenir al darrere tota la maquinària mediàtica, legislativa i repressiva d'un Estat de tan poca tradició democràtica com l'espanyol.

El millor de tot plegat, deixant de banda la tristesa, l'horror i el fàstic que provoca (ja va dir no fa gaire temps Josep Benet que, des del franquisme, no havia llegit tantes barbaritats), és que aquestes atzagaiades poden acabar generant una sana catarsi i actituds més decidides per part dels nostres intel·lectuals que, per fi, començaran a parlar clar sobre com estan en realitat les coses i aniran abandonant l'estil allusiu del «tu ja m'entens», propi dels temps del franquisme, la censura i la repressió totalitària de dècades senceres de veritable manca de llibertat d'expressió. Un article terrorífic d'Oriol Malló¹⁰, que, si no m'erro, va ser company de viatge dels sinistres babèlics, després de la traumàtica travessia del desert que inicià en ser detingut i torturat en l'«operación Garzón» preolímpica de 1992, retrata d'una manera implacable la naturalesa i els objectius d'aquests «intel·lectuals». Malló fins i tot convida els seus «amics» babèlics a exterminar personalment els catalans, si això és el que volen, a disparar-nos ells mateixos i a no ser tan covards per a quedar-se als barris alts de Barcelona, esperant que altres, induïts per les seves paraules plenes d'odi, ho facin. En aquest sentit, em fa pensar en August Strindberg quan va escriure: «Odio la gent que té gossos. Són uns covards que no tenen prou pebrots per a mossegar ells mateixos la gent».

Desemmascarem d'una vegada aquests farsants. ¿Podem considerar d'esquerres uns individus que defensen l'immobilisme polític, el genocidi cultural, que se situen a la dreta del PP, que ja els resulta massa «catalanista», i fomenten partits amb noms tan pintorescos com «España mestiza (Plataforma por el bilingüismo)» o «Izquierda por la tolerancia lingüística»¹¹?

Mentir no és opinar

Fa mal als ulls i sap greu veure en un debat d'Àgora, al Canal 33, una persona tan respectable i ben documentada com Francesc Ferrer i Gironès

mines¹³ deia que els signants de l'enèsim manifest espanyolista confonen Catalunya amb Euskadi, però el cert és que pretenen sembrar la confusió sobre la realitat a Catalunya com van fer anteriorment els seus homòlegs del Foro de Ermua i Basta Ya a Euskadi. No és que es «confonguin» ni pretenguin fer veure a la gent la realitat, sinó que volen *substituir* la realitat, quan no els convé, per les seves mentides. Quan no menteixen, és que la realitat ja els està bé, perquè, si basen les seves reivindicacions en una enquesta que revela l'existència d'un percentatge de ciutadans de Catalunya que se senten espanyols,

obvien interessadament dos fets: que la realitat és dinàmica i canviant i, sobretot, que la realitat actual és el resultat directe de la política premeditadament genocida del franquisme, de la qual ara es comencen a veure els fruits. La sistemàtica oposició d'aquests «intel·lectuals» a qualsevol intent, per tímid que sigui, de restablir una certa normalitat política i cultural a Catalunya, començant pel fet bàsic que pugui arribar a ser possible «viure-hi en català», és un exemple repugnant de col·laboracionisme i d'identificació profunda amb aquells projectes genocides del franquisme del qual, hipòcritament, fan veure que es riu. Diuen que els mitjans

Tu, almenys, seràs una catalana lúcida.

DIBUIX: PILARÍN

de comunicació de la Generalitat promouen l'odi i el racisme, però són ells els qui ho fan. D'altra banda, el nom del lloc on es van reunir aquests nous falangistes ja defineix amb claredat, per una subtil broma de l'atzar, les seves tenebroses intencions. En trobar-se al restaurant El Taxidermista, van deixar clar que el que pretenen és dissecar i enviar al museu d'espècies extingides no pas els *temibles* «nacionalistes», sinó, per extensió, tots els catalans. Però, com deia Salvador Cardús¹⁴, «que els nostres enterraments estiguin tan nerviosos i tinguin tanta pressa a soterrar-nos, més aviat convida a l'optimisme».◆

intentant rebatre amb dades a la mà les mentides d'un professional del cinisme com Arcadi Espada, que utilitza, com tots els seus col·legues, l'argúcia de deixar als contrincants ideològics la feina bruta de demostrar que menteix, el mateix Espada (o potser no, perquè des d'aleshores l'ha afectat amb virulència el virus de l'autoodi) que, el 21 de maig de 1994, com ens recordava Eduard Voltas¹², qualificava en to sarcàstic de nacionalistes (espanyols) els convocants del Manifiesto por la Tolerancia Lingüística en Cataluña.

Un enfocament saludable de tota la qüestió seria partir del fet inequívoc que mentir no és opinar. Agustí Colo-

¹⁰ «Falangistes taxidermistes», *Avui*, 30-6-05.

¹¹ Vegeu l'article de l'*Avui* del 25 de juny del 2005, p. 14. Tots dos «partits» tenen com a emblema la tan castissa ñ espanyola.

¹² «Del Mogambo al Taxidermista», *Avui*, 12-6-05.

¹³ «L'imperi de la mentida», *Avui*, 27-6-05, p. 16.

¹⁴ «Impostures espanyolistes», *Avui*, 1-7-05.